

Mennesker: Kommis'er, Fabriksarbejdere, Barber-svende og Opvartere, alle saadanne Folk, for hvem noget som et Hjem er en urimelig Luksus. De tilbringer deres Fritid paa Gaden, i Ølkipperne, paa Dansebulerne og i offentlige Huse og driver ud paa Natten hen til deres billigst mulige »Schlafstelle«, som de tidligt om Morgen igen forlader. De ejer kun, hvad de har paa sig, og flytter fra Bydel til Bydel med en Times Varsel. Det er en Levevis, der er dem paatvungen af Eksistenskampen i disse Millionbyer, og som derfor hurtigt falder dem naturlig. Udviklingen af det moderne Industrisamfund kræver jo, at dets Arbejdshære af Hensyn til de hurtigt skiftende Konjunkturer er saa mobile som muligt. Den »Stabilitet« i Arbejderforholdene, som saa mange raaber paa, vilde i vor Tid være ensbetydende med Stagnation. En af de store Verdensfabriker f. Eks. maa kunne være istand til i Løbet af fireogtyve Timer at forøge eller formindske sin Produktionsmængde med Hundreder af Hænders Arbejde. Det er derfor absolut nødvendigt, at der altid findes Overflod af Arbejdskraft paa Markedet, Skarer af erhvervsløse, der til Bedste for Samfundsudviklingen gaar omkring og sulter; og den, der er vant til at leve Tilfældighedernes Liv paa Gaden og i det hele er friest i sine Bevægelser, har den største Modstandsdygtighed under saadanne uundgaaelige »Spasere«-tider og skaffer sig hur-